

МОЯ СІМ'Я

СТОРІНКА ДЛЯ
МАТУСЬ І ТАТУСІВ
У ПОМІЧ

ЇХ ВЕСІЛЛЯ ЗОЛОТЕ

(Закінчення.

Поч. на 1-й стор.)

У ДВАНДЦЯТЬ РОКІВ І КОСИВ, І ЗА ПЛУГОМ ХОДИВ

Василь Герасимович народився в багатодітній сім'ї. У батьків було восьмеро дітей. А батько повернувся з війни інвалідом - не мав лівої руки. Тож нелегке дитинство випало не лише на долю Василя, а й інших його братів та сестер. У дванадцять років Василь вже косив і за плугом ходив. А після закінчення семи класів поїхав на заробітки - у Турійському районі пас корів. Заробив тоді тонну зерна, і це вже була велика підтримка для сім'ї. Але застудив ногу, літо було дощовим, зробили операцію, через що і не взяли його в армію, а так хотілося служити... Далі знову сезонні роботи: Новосибірськ, Ставропольський, Краснодарський край. Юнак розумів, що вік на сезон не від'їздиш, тож коли побачив оголошення Ратнівської райспоживспілки про набір хлопців та дівчат на навчання в Луцьке кооперативне училище, не вагаючись, взяв направлення і поїхав навчатися. І то нічого, що у групі були всі дівчата, а він один хлопець, якому й довірили старостувати. Працював у Ратнівському сільському споживчому товаристві експедитором, доставляв товари у Велимче та сусідні села - Датинь, Запілля, Дошне. Пізніше на рік

«оселився» у велимченському буфеті. А далі - магазин «Промтовари», який був поряд з конторою колгоспу. Ось там і познайомився з Ольгою Іванівною, вона працювала тоді касиром колгоспу. Вразила тим, що спокійна, розважлива. І незважаючи, що аж на десять років молодша, запропонував їй руку і серце, а невдовзі, на престольний празник села Покрови Пресвятої Богородиці, вони поєднали свої долі.

БЕЗ БАТЬКА ЗРОСТАЛА – НАВІТЬ НЕ БАЧИЛА НІКОЛИ, бо народилася вже після його смерті

Важка ноша випала на долю Ольги Іванівни – жити без батька. Вона його не знає і не бачила ніколи. Батько прийшов з війни у 1945 році. Прожив три роки і помер - далися взнаки фронтів рани. А Оля народилася вже після його смерті. Мама ходила в колгосп на роботу, а, бувало, що Ольгу малесеньку змушена була залишати одну у хатині, на хуторі. Навіть прив'язувала своє немовля у... колісці, щоб не випало. І що вже тут говорити, як кралялось у мамі серце з пережитку, чи все добре, як там Олічка, чи жива. Але, видно, Божа Мати заступницею була щохвилини, і дитина пережила всі негаразди. Оля піросла, пішла в школу. Три кілометри долала до школи одинадцять років. А вдома, після повернення зі школи, на дівчину чекала... робота. Не цуралась ніякої, бо не було звідки чекати допомоги

чи підтримки. Робила і чоловічу роботу, і жіночу. Косила, дрова заготовляла, рубала... Отак у клопотах, у роботі й минули шкільні роки. Мріяла бути вчителем, та не пройшла по конкурсу. Оля й зараз з добром згадує колишнього голову колгоспу М.Є.Приймачука. Він дуже поважав бідних людей і Олю взяв на роботу в колгосп касиром, де вона і знайшла свою долю.

П'ЯТДЕСЯТ ЛІТ У ПАРІ

Ольга та Василь п'ятдесят років пліч-о-пліч йдуть по життю у парі. І не лише сімейне життя їх єдиною і єдиною, а й спільна робота впродовж тринадцяти років у магазині «Промтовари». Виконували і перевиконували плани, отримували грамоти та цінні подарунки. А Василь Герасимович був навіть занесений у Книгу пошани райспоживспілки, на районну, обласну Дошки пошани.

Ольга Іванівна віддала торгівлі 35 років до пенсії і вісім років після пенсії, уже у підприємці.

А Василя Герасимовича життя змусило залишити роботу, яку любив, і піти у колгосп. У той час, хто не робив у колгоспі, не мав і поля достатньо, не мав змоги заготовити сіна для корови. А сім'я велика, годувати треба. Працював завскладом пально-мастильних матеріалів, тобто заправником, і завскладом запчастин. Робив до пенсії і ще два роки після пенсії. Всього 24 роки колгоспного стажу. За ці роки у колгоспі аж сім голів помінялось.

Дуже важко було. Дуже важко, - пригадає молоді роки Василь Герасимович. - Треба ж завжди було встигнути на роботу у зазначений час. А в обідню пору бігли додому, щоб попорати господарство і знову хутчій на роботу. А ще ж хату будували. Добре, що було хоч з ким дітей залишити – мама Ольги жила з нами. Діти народжувались через два роки, лише найменший через чотири. Наташа, Світлана, Віктор, Василь і Микола. Діти росли і вирости. Всі мають освіту. Як тяжко було їх вчити! Наташа - фельдшер швидкої допомоги у Велимчому.

Світлана – фармацевт, живе і працює в Клевани на Рівненщині. Віктор служив на підводному човні в Мурманську, закінчив Володимир-Волинський технікум механізації. Микола служив у Національній гвардії. Вася мав відстрочку, навчався в інституті. Всі мають сім'ї. Живемо з найменшим сином Миколою і невісткою Наташею та трьома внуками. Невістка в нас добра, роботяща, також працює в магазині. А ми допомагаємо їм гледіти дітей, пореємось по господарству...

ПОВАЖАТИ ОДИН ОДНОГО, ВМІТИ ВИСЛУХАТИ І СТЕРПІТИ, КОЛИ ЩОСЬ НЕ ТАК – радить подружжя пара і своїм дітям та внукам, і чужим.

Щастя не дається просто так. Потрібно прагнути бути щасливим і робити все, навіть інколи забуваючи про своє «Я», аби все було добре у сім'ї.

Життя прожити, щоб все було рівно, – важко. Всяко буває. Але ми ніколи не сварилися всерйоз, не розв'язували проблеми чи якісь негаразди криком, живемо дружно, – майже в один голос скромно мовили Василь Герасимович та Ольга Іванівна. - Бувало, що щось не влаштує, щось не так, але узгоджували все без сварки та крику, порадившись, приймали рішення. Живемо з повагою один до одного, і це дуже важливо у стосунках подружжя, скільки б літ воно не мало. І ніякої зверхності, пихатості чи переваги над іншим у нас немає і не повинно бути. Тільки любов і повага. На цьому тримається сім'я.

У нас батьки живуть так, що тільки позаздрити по-доброму можна, - про сімейне життя батьків говорять найстарша дочка Наташа. – Мудрі, тому й живуть щасливо.

Валентина
БОРЗОВЕЦЬ

с. Велимче

ВІЗЬМИ ДИТИНУ У РОДИНУ

НАРОДЖЕНА СЕРЦЕМ

Серце калатало з шаленою швидкістю. Так хвилює і водночас радісно було на душі, ще мить - і все зміниться. Ось і прийшли...

Після оформлення документів директорка провела Олександр та Олену до дитячої кімнати, відчинила двері і безліч дитячих голівок повернулися в очікуванні нових гостей. Такі візити для них не дивина - гості до них заїжджають частенько, тільки от не завжди успішно. Зазвичай спочатку маса подарунків, а потім море сліз. "Настуню, збирайся! Тепер ти будеш жити з нами!", - радісно промовила Олена. Дівчинка похапцем забрала маленького і не зовсім нового ведмедика, який до дитячого будинку привезла сім'я місцевих благодійників, і невпевнено зробила крок назустріч. Відтоді і розпочалася історія їхньої сім'ї, історія, в якій були сміх і сльози, труднощі і перемоги, злети і падіння, але найголовніше, що їх єдиною, - любов.

Настусі було лише 5 років, коли померла її мати. Чоловік ще задовго до смерті дружини залишив сім'ю і поїхав в пошуках кращого життя за кордон. Дівчинку спочатку до себе забрала бабуся, та вироком суду Настю відправили в дитячий будинок. У закладі дівчинка була улюбленицею, відкрито та щиро бігла до нових гостей. От і Олена та Олександр не змогли встояти перед «рудоволосим янголятком». Ще довгий час після переїзду Насті Олена, ввечерами вдивляючись в сонне дитя, з сльозами на очах шепотіла слова вдячності Богу за те, що вона нарешті стала МАМОЮ.

Час спливав, дівчинка дорослішала, а новина про нову прийомну сім'ю набувала розголосу. Якось за вечерею Настуся неочікувано запитала: "Мамо, то я вам нерідна?" Олена мовчки пригорнула дівчинку до себе і, дивлячись їй у вічі, відповіла: "Ні, доноу, ти народжена серцем..."

Життєва доля кожної дитини зовсім різна, та незважаючи на всі обставини, найбільше щастя для дитини - мати тата й маму, які любитимуть, навіть якщо ти отримавш "двійку", захистять, якщо на вулиці образить сусідський хлопчик, навчатимуть, якщо помилишся, розважать, коли буде сумно, вилікують, коли буде боляче, і підтримають, як буде важко. Не будьте байдужими! Подаруйте радість дитині, яка, можливо, чекає саме вас!

Якщо вас зацікавила інформація щодо створення прийомної сім'ї та інших форм сімейного виховання, звертайтеся за консультацією до районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді за адресою: смт Ратне, вул.Шевченка,7, тел. 29407.

Катерина БІРКУ,

психолог районного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді

ТВОРЧИСТЬ

НЕ ГОВОРИ ПЕЧАЛЬНИМИ ОЧИМА

Не говори печальними очима те, що не можуть вимовити слова. Так виникає ніжність самоцінна. Так виникає тиша грозова. Чи ти мій сон, чи ти моя уява, Чи просто чорна магія чола... Яка між нами райдуєа стояла! Яка між нами пріреа пролягала! Я не скажу і в пам'яті — коханий. І все-таки, згадай мене колись. Ішли дві долі різними шляхами. На роздоріжжі долі обнялись.

Ліна КОСТЕНКО

ВИСЛОВИ МУДРИХ ПРО СІМ'Ю

Шлюб не може бути щасливим, якщо подружжя до вступу в союз не дізналося досконало вдачу, звички і характеру один одного.

Оноре де БАЛЬЗАК

Найкраще, що батько може зробити для своїх дітей, – це любити їх матір.

Т. ХЕСБЕРГ

У сімейному житті головне – терпіння. Любов тривати довго не може.

Микола

ЧЕРНИШЕВСЬКИЙ

Шлюб йде за любов'ю, так само, як дим за полум'ям.

Себастьян-Рош ШАМФОР

Щасливий той, хто щасливий у себе вдома.

Лев ТОЛСТОЙ

Дружина, яка не веде чоловіка вперед, неодмінно штовхає його назад.

Джон МІЛЛЬ

Одружитися – це означає наполовину зменшити свої права і вдвічі збільшити свої обов'язки.

Артур ШОПЕНГАУЕР

Щасливий шлюб – це шлюб, в якому чоловік розуміє кожне слово, яке б не сказала дружина.

Альфред ХІЧКОК

ПРИСЛУХАЙТЕСЬ

ЧОМУ ПОТРІБНО РАДІТИ ЖИТТЮ?

У той час як по телебаченню, в газетах і в Інтернеті нас часто оточують лише негативні новини, чому б не замислитися про те, що позитивне є в цьому світі? Про те, чому потрібно радіти життю, нам розповість Любов ВИСОЦЬКА.

Мене тишити кожна мить. Я дякую за кожен вдих, бо він і є життя. Дихати на повні груди, посміхаючись усім перешкодам і радощам, які послала доля.

Кожен із нас буде своє життя, кожен буде свою долю і для кожного щастя – це щось своє. Відчувати себе щасливим – це дар кожного.

Чудесне лише те, що приходить несподівано. Головне в людини – це свобода волі, свобода вибору. Ми не знаємо добре чи погано те, що з нами відбувається, але кожен може бачити у всьому щастя, радість.

Потрібно посміхатися всупереч усьому, адже ми живемо. І любов у житті, і щастя кружляють у повітрі, яким ми дихаємо.

Я люблю вітер, воду, запах повітря, сонце. Мені радісно, коли я відчуваю дотик, холод, тепло... Коли б'ється серце, коли мурашки по шкірі.

Почуття – коли любиш і живеш – це щастя. Нитки, що сполучають нас із цим світом, наші душі з тілом.

Головне в житті – це гармонія із самим з собою, зі світом. Гармонія у всьому, бо гармонійна людина світла і сяйво її очей чудове.

Мені приносить радість тепло, дихання, серцебиття, дотик коханої людини, обійми близьких людей, їхня щира радість, посмішка.

- А якби в житті було важко, багато труднощів, чи змогла б ти бути такою ж щасливою?

- Без цих труднощів, болю і важкості – я не змогла б відчувати красу цього світу, нашого життя. Адже щоб знайти себе, потрібно розуміти, наскільки все

прекрасне на тлі можливих труднощів. Цукор солодший після того, як ми відчуємо гіркоту кави!

Я ж не живу в казці. Світ стає кращим від нас, людей. Від нашого сприйняття. І це я думаю, що потрібно віддавати: чим більше, тим краще. Не думаючи отримати щось натомість.

Ставитися навіть до найгнилих людей з усім розумінням та любов'ю, адже і в них є щось хороше. Я вірю в це.

І тоді ти відчуваєш, що вони починають добрішатися. Розуміти, що не весь світ налаштований проти них.

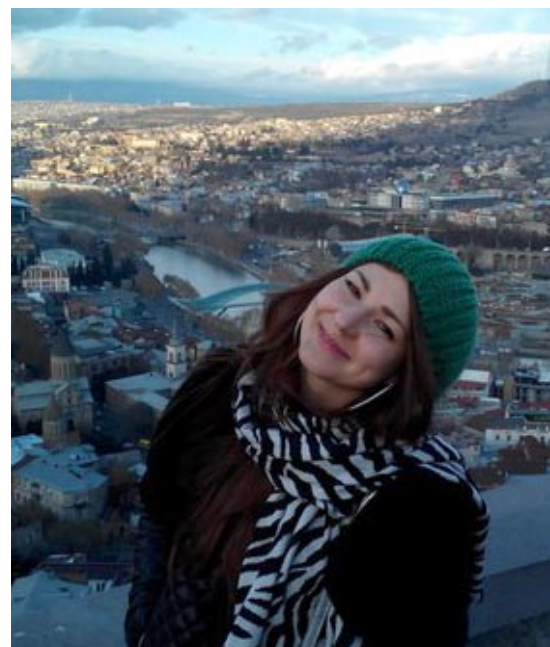
І це, знаю, що за все потрібно платити. Не в матеріальному плані, звичайно. Жодна сльоза в цьому світі не була пролита безоплатно. Якщо, звичайно, це не дурні сльози.

Найстрашніше – це відчай. У будь-якій ситуації потрібно знаходити сили. І тоді вже завтра ти дивишся на ситуацію іншими очима і дякуєш за те, що вона була.

Такий маленький стусан під зад, щоб ти відчув, що світ прекрасний і тобі дуже пощастило жити тут і зараз.

Страшно ще те, що багато людей думають, що щось не так, чогось не вистачає, і біжать усе життя, покриваючи відсутні, на їхній погляд, комірочки, але врешті розуміють, що тільки бігли, заповнювали... і жодного разу не раділи і не дякували за те, що є.

Це нескінченно довга біганина. А живемо мало тут і зараз. Нехай не одне життя душа проживає, але кожне потрібно вдосконалити і вичавлювати до краю.

- А що означає вичавлювати до краю життя?

- Не життя. Як сказати... Намагатися максимально бути гармонійним. Щоб цей досвід перейшов у наступне життя, наприклад.

Адже є втрачені душі, занепаді. І не думаю, що потім вони відродяться царями або, хоча б, хорошими добрими людьми. Кожен обирає свій шлях. Є право вибору, свобода волі.